

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ὁ φρικώδης καὶ ἀπαίσιος διὰ τοὺς φόνους, τὰς αὐτοκτονίας καὶ τὰς ἄλλας τοῦ ἀσχημαίως Μάιος ἐν μέσῳ τοῦ ἀφορήτου καύσωνος καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἄρῶν ὅλης τῆς δημοσιογραφίας παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς τὸν φυσικὸν διάδοχόν του Ἰούνιον, ὅστις ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ φανῇ εὐμενέστερος καί, ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς βασιλείας του οὔτε νὰ λάβῃσι χώραν λυσώδεις δημοσιογραφικοὶ ἀγῶνες, ἐκ τῶν ὁποίων εἶνε ἐπόμενον νὰ ἔχωμεν θύματα περισσότερα τῶν ἐν Χαλκίδι, οὔτε ἄλλα γεγονότα δυνάμενα ν' ἀναγκάσωσι τὸν κ. Δηληγιάννην, ὅπως κλύσῃ διὰ μακροῦ ἄρθρου τὴν ἀτυχῆ κατὰστασιν τῆς πατρίδος. Ἐν ἐνκντῇ περιπτώσει ἔστω καὶ τούτου ἡ μνήμη ἐπικατάρατος καὶ χειροτέρα ἀπὸ τὴν μνήμην τοῦ κ. Ποστολάκα, ὅστις ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ μὴ ἐνθυμῇται τίποτε περὶ τοῦ Μουσείου.

✱

Ἐν τούτοις ὁ κ. Πικ ἀνέσυρε τὴν μίαν γωνίαν τοῦ πικ-ροῦ πέπλου καὶ εὔρε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ποστολάκα ἔκτυπα ὅλων σχεδὸν τῶν ἐν τῷ Νομισματικῷ Μουσεῖῳ εὑρισκομένων νομισμάτων. Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν πικρίαν τοῦ κ. Ποστολάκα διὰ τὴν ἀνκαλύψιν ταύτης τοῦ κ. Πικ.

✱

Ἐπὶ τέλους ἐν Καλῶμας ἀνεκαλύφθησαν καὶ κατεσχέθησαν οἱ ἀρχαιολογικοὶ θησαυροὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Καρβούνη; Θέλομεν νὰ τὸ γνωρίζομεν, διότι εἶνε μοναδικὴ περίπτωσις καθ' ἣν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν εἰς τοὺς διώκτας τῶν ἀρχαιοκαπήλων «κάρθουνα οἱ θησαυροὶ σὺς».

✱

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δὲν κρίνομεν καὶ ἡμεῖς ἀσκοποῦν νὰ προτείνωμεν πρὸς ριζικὴν θεράπειαν κατὰ τῆς ἀρχαιοκαπηλείας τὰ ἐξῆς δύο μέτρα. Πρῶτον νὰ εὐρεθῇ τὸ ἀρχαιότερον καπηλεῖον ἐνταῦθα καὶ νὰ κλεισθῇ ὡς ἀρχαιοκαπηλεῖον. Δεύτερον νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ κ.κ. Πύρλας, Στρυμύλης, Ἀντωνιάδης καὶ Κασσιμάτης οἱ φοροῦντες τὰ ἀρχαιότερα καπέλα ὡς... ἀρχαιοκάπελοι.

✱

Δὲν συμφωνοῦμεν μετὰ τῆς «Πρωίας», ἥτις ἔγραψεν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἔδωκε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν κ. Δηληγιάννην εἰς ἐνδειξιν ὑψηλῆς τιμῆς. Ἡμεῖς νομίζομεν, ὅτι τὸ ἔκκμεν ἐξ ἐνδιαφέροντος θέλων νὰ μάθῃ ἐὰν ἐπραγματοποιήσῃ τὴν πρὸς τὸν Ἑθνικὸν Δεσμὸν ὑπόσχεσιν του. Ἄλλως τε ἐλπίζομεν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἡδύνατο μετ' ἐνδοξαίου νὰ προδῇ εἰς τοιαύτην χειραψίαν ἐὰν εἶχεν ἀπέναντί του τὸν κ. Παπαμιχαλόπουλον.

✱

Τέλος ἔληξε καὶ τὸ Ἑλληνοτουρκικὸν ἐπεισόδιον τοῦ Μοναστηρίου. Ὁ αὐτόθι διοικητὴς Χαλῆλ ἐφέντης, ἡ ὀρθώτερον Χαλῆς ἐφέντης, διετάχθη καὶ πάλιν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπίσημον ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ πριζένου μας κ. Πανουργιᾶ, ἥτις ἀμφιβάλλομεν, ἐὰν ἡμέραν τινὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἀποδειχθῇ πλαστή.

✱

Κατὰ τὴν ὀρισμένην ἡμέραν ὁ Φερίδου βέης πᾶρουσάσε τὰς πολυθρῦλλήτους ἐπιστολὰς ὅχι ὅμως τοῦ κ. Πανουργιᾶ, ἀλλὰ κάποιου Γραικοῦ. Τοῦτο ἐθεωρήθη προτρεπώ-

τερον, φρίνεται, διὰ νὰ εἶνε καταφανεστέρᾳ ἡ ὑπερηκότης καὶ διὰ νὰ δύναιτο νὰ λέγῃ ἡ γείτων μας: Βλέπετε πῶς ἐνεργοῦν εἰς τὴν Μακεδονίαν οἱ Γραικοί. Εὐτυχῶς καὶ αὐτὴ αἱ ἐπιστολαὶ ἐπεδέχθησαν πλαστικί.

✱

Ἡ σκληρὰ κατὰ τοῦ Παπα-Σκληροῦ ἀπόφασις ἐξεδύθη καταδικάσασα αὐτὸν εἰς τεσσαρακονθήμερον φυλάκισιν. Οἱ κύριοι ἑνορκοὶ ἐδείχθησαν ὁμολογουμένως σκληροστέρας τοῦτον, ὥστε ὅπως ὁ κόσμος ἀνέκραξεν ἅμα ἐμαθε τὴν ἀπόφασιν.

— Πα! πζ! σκληρότης!!!

Ἄς

Η ΚΙΒΔΗΛΙΑ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

Ἡ νόσος, ἥτις ἐνέπηξε τοὺς ἐπιδημικοὺς αὐτῆς θύλας ἐπὶ δεκαετηρίδας ὅλας εἰς τὰς ψυχὰς τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν, ἡ νόσος, ἥτις τὰ νῦν πολλὰς ἐρθίμους ψυχὰς εἰς... Μάνειν προδίδει, ἡ νόσος αὕτη, ἥτις ἐκλήθη ἀρχαιοκαπηλία, ὥφειλε κατ' ἀνάγκην νὰ γεννηθῇ ἐτέραν τινὰ νόσον τὴν ἀρχαιοκιβδηλίαν, γνησίαν, γνησιωτάτην αὐτῆς κήρη, ἔχουσαν τὰ αὐτὰ προσόντα, τὴν αὐτὴν ἐλπίδα καὶ τὸ προτέρημα νὰ εἶνε προσίτη εἰς μικροὺς καὶ μεγάλους, εἰς πτωχοὺς καὶ πλουσίους, εἰς καλῶδες καὶ μέγαρα. Δεξιὰί χεῖρες, ὀλίγος πηλὸς, ὀλίγη βροχή, ἕνας τύπος, ἰδοὺ τὸ πᾶν, ἵνα ἐκ τῆς τρώγλης νέου τινὸς τοιοῦτου ἀλχημικοῦ ἐξέλθῃ, ὡς ἡ Πανδώρα, ἡ ὠραιοτέρα «κήρη», τὸ ὠραιοτέρον σὺμπλεγμα τοῦ δοκιμωτέρου τῶν παλαιῶν κοροπλάθων. Ἡ κιβδηλία ὅμως, ἰδίως ἀρχαίων νομισμάτων, εἶνε παλαιότερα τῆς παρ' ἡμῖν ἐπιδημίας τῶν τελευταίων τούτων δεκαετηρίδων. Ἡμεῖς αὐτὴ ἀλλαγὸν πολὺ πρὶν ἀφηνειώσωσιν οἱ νέοι Ἕλληνας, ἔσχε δὲ ξακουστοῦς ὄντως ἐπιτρεῖται, ὡς πρὸς ἐξέτασιν ὁ ἀθάνατος Becker ὁ ἐκ Φραγκφούρτης. Ἡ κιβδηλία ὅμως παραστατικῶν ἀρχαιοτήτων εἶνε κατ' ἐξοχὴν νεοελληνικὴν προῖον. (1)

Οἱ Ἴταλοι ἐν ἱκανῶν χρόνων διημισθῆτησαν τὴν δόξαν ταύτην, ἀλλ' ἐνικήθησαν οὐκ ὀλίγως ὑπὸ τῶν κιβδηλοκαλλιτεχνῶν τῆς γῆς τῆς Παλλάδος. Ἀπὸ τοῦ 1870 περίπου, ἀπ' οὗτο ἡ ἀναγκαῖα τάφους ἐν Ἰωνίᾳ ἰδίως, ἀλλὰ καὶ ἐν Κορίνθῳ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, τὰ στρατεύματα ἐκείνα τῶν Ταναγραίων κορῶν εἰς ὥς ἤγαγον, χρονολογεῖται καὶ ἡ παραποίηση: πηλίνων εἰδωλίων, ἰδίως ἡ ζήτησις, ἡ νομίσματα, οὕτως εἰπεῖν, ἡ ἐν Εὐρώπῃ, ἔτε τοιαύτη, ὥστε ἡ τυμωρολογία δὲν ἐπάρκει τῇ ἀνάγκῃ. Ψευδὴ ἐποιήθησαν ὥστε μυρία ἐπὶ μυριάς. Καὶ ἐπωλοῦντο ἐν ἀρχῇ ὡς γνησία. Ἀλλὰ δὲν διήρκασαν ἐπὶ πολὺ ἡ ἀπάτη. Ἐν Γερμανίᾳ δὲ ἰδίως καὶ ἀλλαχοῦ κατασκευάζονται καὶ τὰ νῦν τοιαῦτα τεχνικώτατα μιμήματα Ταναγραίων κορῶν, ἀπὸ ὅσων πωλοῦνται, ἐν δικαίᾳ τιμῇ, ὡς νέα ποιήματα εἰς τοὺς βουλομένους νὰ ἔχωσι κομψὸν τι ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτῶν, ἀδιαφοροῦντες δὲ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν αἰώνων, οὗς θὰ φέρῃ τυχὸν τοῦτο ἐπὶ τῆς ράχως αὐτοῦ. Καὶ δικαιοῦμεν ἀληθῶς τοὺς τοιοῦτους ἀγοραστὰς μεθ' ὅλων τῶν σιδαζόντων, ὅν τρέφομεν πρὸς τὰς ἀρχαιότητας: προτιμῶμεν ἐν ὠραίων μίμημα κομψοῦ ἀρχαίου ἔργου, τοῦ γνησιωτέρου κυριακοῦ ἀγάλματος ἢ τῆς ἀρχαιωτέρας ἀττικῆς πλαγῆς.

Ἀλλ' ἡ κρατοῦσα μαγία πρὸς τὸ γνήσιον παλαιὸν... ἡ γαρκαλίζουσα τὰ ταμεῖα τῶν Μουσείων καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ἀρχαιολόγων ἡ μεταποιεῖσα αὐθαρῶς τὸν ἄριτον εἰς ἄργυρον καὶ τὸ μάρμαρον εἰς χρυσόν, ἐπιδράσειν ὀλεθριώτατα, ὡς φαίνεται, ἐν Ἑλλάδι, διότι οὐχὶ μοναδικὰ κρούσματα, ἀλλ' ἐπιδημία ἀληθῶς ἀρχαιοκιβδηλικὴ παρετηρήθη ἐν Ἀθῆναις κατὰ τοὺς τελευταίους ἐνικυτούς, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦν ἡ πλήρωσις καταστημάτων ὅλων ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἰδίᾳ ἐν Παρισίοις ἐκ τῶν προϊόντων τῆς νεοαττικῆς ταύτης τέχνης. Ἐν πολλοῖς δὲ οἰκήμασιν ἀρχαιοκαπήλων τῆς Ἑλληνικῆς πρωτεύουσας αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαὶ ἀνέυρον σχεδὸν πάντοτε, κατὰ τὰς γενομένας ἀνακαλύψεις ἀδελώτων ἀρχαιοτήτων ἐρεῖνας, πλείστας τοιαύτας κιβδηλοὺς ἀρχαιότητας, παρὰ τιτι δὲ καὶ τύπους πρὸς κατασκευὴν τοιούτων καὶ εἰσαλεῖα καὶ χρώματα καὶ τὰ λοιπὰ πρὸς κιβδηλίαν χροιάσθη. Ἐκ κατασχέσεων δὲ γενομένων πολλὰς τῆς Ἑλλάδος ἡ γεν. ἐφορεῖα κατέχει ἤδη συλλογὴν ὅλων τοιούτων κιβδηλῶν ἀρχαιοτήτων, ὡς ὅτι ἡκούσαμεν, σκοπεῖ πᾶν εὐλόγως νὰ ἐκθίσῃ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Μουσείου εἰς ἰδιαίτερον διαμέρισμα πρὸς σπουδὴν τούτων καὶ παραβολὴν. Παρὰ τῇ γεν. ἐφορεῖᾳ τῇ προθύμῳ γορηγητάσῃ ἡμῖν τὴν ἀδελφὴν τῆς δημοσιεύσεως, εὐρίσκονται καὶ τὰ ἐν τῇ τετάρτῃ σελίδι εἰκονιζόμενα δύο πη-

(1) Περὶ τῆς κατὰ καιροῦ κιβδηλίας ἐγράψαμεν ἄλλοτε ἐν τῇ ἐπεφυλλίδι τῆς «Νέας Ἡμέρας» (τοῦ 1884) μακρὰν πραγματείαν, εἰς ἣν παραπέμπομεν τοὺς βουλομένους τυχὸν πλεῖον περὶ τούτου μαθεῖν.